

**Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság**  
**4.Bf.400/2011/13.**

A másodfokú bíróság **Budapesten, a 2012. év május hó 17. napján** megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben az elsőfokú bíróság ítéletét a vádlottal szemben megváltoztatja, és a fegyházbüntetés mértékét 12 (tizenkettő) évre **enyhíti**.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s:**

Az elsőfokú bíróság a 2011. szeptember 26. napján kelt ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk.166. §. /1/ és /2/ bekezdés d.) pont).

Ezért őt 14 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartás szabadságvesztésbe beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védője a tényállás téves megállapítása, a bűnösség megállapítása miatt, felmentés végett jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta, bejelentette, hogy azon részt vesz. Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a 2012. április 10. napján kelt beadványában azért, hogy bizonyítékként szeretné felhasználni az ügyben, a vádlott egészségügyi állapotára vonatkozó 2003. április 2.-i keltezésű zárójelentést, szakvéleményt, 2012. március

27.-i keltezésű orvosi igazolást, valamint - a védő által feltett kérdésekre az állatorvos által - a német juhász kutyák viselkedésére vonatkozó válaszát csatolta.

A nyilvános ülésen a vádlott felszólalásában részletesen beszélt a sértettel való jó kapcsolatáról, arról, hogy mennyiben és milyen módon segítette a sértettet. Eddigi munkával töltött élete, rendezett családi kapcsolata, unokáihoz való viszonya és az, hogy soha senkivel nem volt agresszív, kizárja, hogy ő bűncselekményt követett el, amiért ilyen súlyosan elítélték. Nyilatkozott jelenlegi betegségéről, melyet a büntetés-végrehajtási intézet egészségügyi részlegében kezelnek.

A vádlott védője a felmentésért és enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta.

Hivatkozott a nyomozás hiányosságaira, arra, hogy a vádlott többször kérte poligráfos vizsgálat elrendelését, de ennek nem adtak helyt, így a vádlott védekezéshez való jogát korlátozták. Nem vizsgálták, hogy más bemehetett-e a telekre, nem mérték le a szódásszifon súlyát, nem ellenőrizték, mint elkövetési eszközt, holott azon csak két ujjnyomot találtak. Az eljárás során nem tértek ki a kutya szerepére, pedig az állat végig a helyszínen volt, az állatorvos szerint pedig a kutyának érezni kellett, hogy a gazdáját támadás éri és ilyenkor általában a támadót nem engedi el. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem fordított figyelmet arra, hogy a vádlott és a sértett nagyon jó barátok voltak, ami azt jelenti, hogy motiválatlan a cselekmény. Nem vizsgálta a vádlott és a sértett korát, testalkatát és egészségi állapotát, holott a vádlott nem volt olyan fizikai állapotban, hogy elkövethette ezt a cselekményt. Nem került megállapításra, hogy pontosan milyen súlyú volt a szódásszifon. Nem kerestek más elkövetőt, pedig kellett volna. Azzal a megjegyzéssel, hogy nem szerencsés bűnözőkkel vádalkut kötni, megkérdőjelezhetőnek tartotta a zárkatársak vallomásának az elfogadását.

Összességében az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti hiányosságok és kifogások miatt megalapozatlannak és hiányosnak tartotta. Vitathatónak ítélte azt is, hogy a sértett minden sérülését a vádlott okozta és az ittasság miatt a szándékot is.

Mindezekre tekintettel elsődlegesen a vádlott felmentését és abban az esetben, ha az ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerül sor, - a különös kegyetlenség minősítő körülmény vitatása mellett - másodlagosan a büntetés lényeges enyhítését indítványozta a vádlott kora, büntetlen előélete és betegsége miatt, melyek a középértékes büntetékiszabásból való kiindulást indokolatlanná teszik.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a védői érvelés kapcsán arra mutatott rá, hogy az állatorvos véleményéből - mint okirati bizonyíték - csak annak van jelentősége, amit az 1. pontban rögzített, hogy a német juhász kutyák nagyon érzékeny állatok. A többi válasz általános és valószínű megállapításokat tartalmaz. A szódásszifonon talált két ujjnyom kapcsán azt hangsúlyozta, hogy az nem azt jelenti, hogy nincs több ujjnyom. Az egyéb kifogásokra pedig az ítélet 19. oldala részletes magyarázatot ad. A vádalkuval kapcsolatban azt emelte ki, hogy az 1.

számú tanú, a vádlott korábbi zárkatársa nem kötött vádalkut, csak kedvezményt remélt, melyet nem kapott meg.

Egyebekben az átiratban írtakat fenntartotta és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsós szó jogán is kijelentette, hogy nem követte el a cselekményt.

Az ítéletábra a vádlott és a védője által bejelentett fellebbezés folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. §. /1/ bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbíráta.

Felülbírálata során az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást lényegében a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Az ügyész által indítványozott bizonyítás mellett meghallgatta a védelem által indítványozott 2. számú tanút is.

Nem sértett eljárási szabályt akkor sem, amikor az ügyész által - a bizonyítási eljárás eredményének függvényében - meghallgatni indítványozott 3. és 4. számú tanúk kapcsán a bizonyítási indítványt, mint szükségtelent elutasította.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett a nyomozati iratok I. kötet 249. oldalán levő rendőri jelentés egy részének bizonyítékok közötti felhasználásával, értékelésével. A rendőrök által 2010. október 3. napján készített rendőri jelentésnek azon része - hogy mit mondott el nekik a vádlott, és az idézett nyilatkozata (ítélet 10. oldal 2. bekezdés) - bizonyítékként a Be. 78. §. /4/ bekezdése utolsó fordulatainak értelmében nem használható fel. Nem értékelhető, mivel ez gyakorlatilag a gyanúsított első meghallgatását, kikérdezését jelenti oly módon, hogy a jelentésből nem állapítható meg, hogy a gyanúsítottat a Be. 117. §. /2/ bekezdésében írtaknak megfelelően figyelmeztették volna vallomás megtagadási jogára. A gyanúsítottnak az intézkedő rendőrök részéről a terhére rótt cselekményt érintő kikérdezése tartalmilag kihallgatásnak tekintendő anélkül, hogy a terhelt kihallgatására vonatkozó garanciális szabályok maradéktalanul érvényesültek volna. Az említett rendőri jelentés okirati bizonyítékként kizárólag annak bizonyítására alkalmas, hogy a jelentésben írt személyek a helyszínen voltak, a gyanúsítotthoz kérdést intéztek és őt milyen állapotban találták, amikor előállították.

Az ítéletábra azon túlmenően, hogy a bizonyítékok közül mellőzte a rendőri jelentésben rögzített vádlotti előadást és idézett kijelentést, az eljárási szabálysértést nem tekintette olyannak, amely lényeges kihatással lett volna a tényállás, a bűnösség megállapítására.

Az ítéletábra nem állapított meg más olyan eljárási szabálysértést, amely a védő által indítványozott hatályon kívül helyezést megalapozta volna. A vádlott védekezéshez való joga nem sérült azzal, hogy kérése ellenére nem került sor poligráfos vizsgálat lefolytatására. Annál is inkább, mert a bírósági eljárásban a poligráfos vizsgálat lehetőségét a törvény kizárja. A Be. 182.§ (1) bekezdése

értelmében az ügyész és a nyomozóhatóság kizárólag nyomozási cselekményeknél veheti igénybe a szaktanácsadót a Be. 182.§ (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság kellő körültekintéssel, részletes bizonyítási eljárást folytatott le. Ennek során a lehetséges és szükséges körben a vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. A bizonyítékokat részletesen elemezte, értékelte, azok értékeléséből okszerű, a logika szabályainak ellent nem mondó következtetéseket vont le. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az elsőfokú bíróság által a bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351. §. /2/ bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

A megállapított tényállás azonban kis részében mind a személyi, mind a történeti részt illetően kiegészítésre szorul. Az ítélet tábla a Be. 352. §. /1/ bekezdés a.) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint egészíti ki az orvosszakértői intézet 2003. június 25.-ei napján kelt orvosi szakvéleménye és a 2012. március 27. napján kelt orvosi igazolás, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján:

- a vádlottnál 2003-ban a munkaképesség csökkenés mértéke 67 % volt, III. csoportú rokkant.
- A vádlott jelenleg is rendszeres orvosi, gyógyszeres kezelés alatt áll szívbetegség, magas vérnyomás, kevert hyperlipidemia, pitvar fibrillatio, fokozott vérzékenység miatt.

Az ítélet 6. oldal 2. bekezdés 2. mondatát azzal egészíti ki, hogy a vádlott a nagy erő mellett rendkívül nagy erővel sújtott le a sértett fejére (tárgyalási jegyzőkönyv 33/15. oldala).

Az ítélet 9. oldal 4. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a sérülések elszenvedésétől 10, maximum 30 percen belül következett be a sértett halála (nyomozati iratok 268. oldala és a 33. számú tárgyalási jegyzőkönyv 15. oldala).

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás minden tekintetében megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352. §. /2/ bekezdésének értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett az indokolási kötelezettségének. A rendelkezésre álló bizonyítékokat mindenre kiterjedően ismertette, elemezte, egymással összevetette. Egyenként és összességében értékelte, mérlegelte, számot adott arról, hogy a bizonyítékok közül mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, mely részükben és miért nem tartott valósnak. E körben kiemelten elemezte, értékelte a vádlottnak a nyomozás során és a tárgyaláson előadott védekezését és a védekezés elutasításának indokait.

a vádlott és a sértett jó barátságban voltak, a vádlott rendszeresen járt ki a sértett telkére, akinek kutyája kölyökkora óta ismerte a vádlottat.

A vádlott és a sértett 2010. október 2. napjának nagy részét és az estét is együtt töltötte a sértett telkén.

A sértett halála este 10 óra körül, 10 óra után következett be.

A sértett, majd a vádlott délelőtti érkezését látta a szomszéd, hallotta a beszélgetésüket, miként délután a sértett telke előtt elhaladó 5. számú tanú is.

A vádlott is elismerte, hogy a napot délelőtt 10 órától a sértettnél töltötte és a telekről éjjel 23 óra körül indult haza.

A vádlott felesége vallomása szerint a vádlott éjjel 1 óra, ¼ 2 körül ért haza.

A sértett hozzátartozója azt vallotta, hogy éjjel ¼ 2 - ½ 2 órakor hívta fel a vádlott azzal, hogy a fia meghalt. Bejelentést a rendőrségen 1 óra 45 perckor tett. A helyszínre a rendőrök a sértett hozzátartozójával 02,25 órakor érkeztek. A sértettet a kanapé és az asztal között hason, arccal a földön lévő vértócsában találták. A földön embertől és kutyától származó véres lábnyomok voltak.

A helyszínen lefoglalásra került egy szódásszifon, amelynek súlyát az elsőfokú bíróság 2 kg 65 dkg-ban állapította meg.

2010. október 3.-án reggel a vádlott lakásán lefoglalásra került egy pár cipő, egy bőrdzseki, egy nadrág és egy pulóver, majd még ezen a napon a vádlott jobb és bal kezének minden ujjáról körömmintát, bal és jobb kezének tenyeréről törlet mintát vettek DNS vizsgálat céljára.

A vádlott védekezése szerint ő nem, de amíg ittasan elaludt más bántalmazhatta a sértettet, mert „tettesnek lennie kell..., magától nem halhatott meg". E körben utalt haragosára, egyúttal megjegyezte azt is, hogy a sértett kutyáját haza is vitte ez a személy.

A vádlott állította, hogy ő nem nézte meg, él-e még a sértett, nem mozdította meg. Ugyanakkor a sértett hozzátartozója elfogadott vallomása szerint a vádlott neki azt mondta, hogy a fia meghalt.

A vádlott felesége elfogadott vallomásában - szemben a vádlotti állítással - azt vallotta, hogy telefonálás után a férje - kérdésére - azt válaszolta, hogy a sértett öntötte a pálinkát, hanyatt esett, szétütötte a fejét".

A vádlott e körben tett - ellentmondásos - nyilatkozatait az igazságügyi orvosszakértői vélemény cáfolta, mivel a sértett sérüléseit nem hanyatt eséstől szenvedte el.

A telekszomszédok, a sértett hozzátartozója, és a 6. számú tanú tanúvallomásaikban részletesen beszámoltak a sértett kutyájáról, annak viselkedéséről. A védő által becsatolt állatorvosi válasz - mint okirati bizonyíték - csak általánosságokat és valószínűsíthető megállapításokat tartalmaz, így ez azon vádlotti állítás alátámasztására, illetve védekezésének a megerősítésére, hogy a telekre, míg ő elaludt, más bement és megölhette a sértettet nem alkalmas.

Kezdetről nem volt vitás, hogy az elkövetés eszköze a helyszínen lefoglalt szódásszifon volt. Az a körülmény, hogy a szódásszifont a lefoglaláskor nem mérték le, nem állapították meg, hogy mennyi folyadékot tartalmazott, és a szódásszifonon daktiloszkópiai nyom nem volt láthatóvá a vizsgálat eredményeként, nem zárja ki, hogy az elkövetés eszköze.

A helyszíni szemle során behatolási nyomot nem találtak, a sértett kutyája a telken szabadon mozgott, nem volt megkötve.

Az ismert, hogy a már tapasztalattal rendelkező zárkatársak a gyanúsítottakat a terhükre rótt cselekményről részletesen kikérdezik, tájékoztatást, ötletet adnak akár a beismerő vallomás előnyeiről vagy azért, hogy a másik személy bizalmát elnyerjék és ezt előnyükre fordítsák.

Jelen ügyben a vádlott kézírásával készült iratrész került lefoglalásra. A vádlott azon állítását, hogy ennek megírására őt 7. és 8. számú tanúk kényszerítették és a nála lévő iratok alapján ők diktálták le, hogy mit írjon, az elsőfokú bíróság irathűen és részletesen megcáfolta, és helyesen vont következtetést arra, hogy a zárkatársak az általuk előadottakat a vádlott előadásából ismerték meg.

A vádlotti védekezést azonban elsődlegesen objektív bizonyítékok cáfolták meg.

A vádlott lakásán lefoglalt, a cselekmény elkövetésekor általa használt bőrdzseki elején, a bal oldal alján a bőrdzseki második gombján, a nadrágja mindkét szárának elülső felszínén, és a bal szár hátsó felszínén, a pulóvere bal kezelőjén a sértett DNS-ét, véreből származó nyomokat mutatta ki a DNS vizsgálat. A vádlott jobb kezének első és negyedik ujjáról lenyírt körömmintában kimutatta a vizsgálat a sértett tulajdonságait.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nemcsak arra vont okszerű következtetést, hogy 2010. október 2. napján a sértett hétvégi házában, a sértett halála bekövetkeztéig a sértetten és a vádlotton kívül más nem járt, hanem arra is, hogy a vádlott volt az, aki ittas állapotban, meg nem állapítható okból a sértettet úgy bántalmazta, hogy annak következtében a sértett meghalt.

Az elsőfokú bíróság okszerű következtetése levonásához a rendelkezésre álló bizonyítékok gondos mérlegelése folytán jutott. A megalapozott tényállás kötötte a másodfokú bíróságot, a bizonyítékok mérlegelése eredménnyel nem volt támadható. A másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, más következtetés levonására, a védelem által szorgalmazott felmentésre a hatályos eljárási szabályok szerint nem kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és nem tévedett a cselekmény jogi minősítése tekintetében sem. Az elsőfokú bíróság az elkövetés módjából helyesen következtetett arra, hogy a vádlott egyenes szándékkal követte el a cselekményét.

A vádlott ittassága, a meg nem állapítható ok vagy motiválatlanság az egyenes szándék megállapíthatóságát nem zárja ki. Az elkövetés módjából, körülményeiből, a sérülések jellegéből is egyértelmű következtetés vonható le.

Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelve II/4. pontja szerint idézettek, mely szerint a vádlott cselekménye különös kegyetlenséggel elkövetett.

A vádlott meg nem állapítható, de legkevesebb 3-5 alkalommal nagy illetve igen nagy erővel sújtott le a 2, 65 kg-os szódásszifonnal a sértett fejére, melynek következtében a fej, az arc és a koponya összes csontja szilánkosra, darabokra tört, az agyállomány többszörösen roncsolódott. A sérülések elszenvetésétől 10, maximum 30 percen belül következett be a sértett halála. A sértett a bántalmazás alatt az átlagosnál lényegesen nagyobb fájdalmat élt át.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket lényegében helyesen sorolta fel.

Az ítélet tábla további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy a vádlott jelenleg is rendszeres orvosi kezelés alatt áll. Az enyhítőként értékelt büntetlen előéletet pedig a vádlott korára tekintettel nagyobb nyomattal vette figyelembe.

Ezen enyhítő körülmények miatt az ítélet tábla a középértékűt lényegesen nagyobb eltérést tartott indokoltnak. A 12 év szabadságvesztés az a tartam, ami arányban áll a bűncselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával, a bűnösségi körülményekkel. Ez a büntetés tekinthető arányos, a büntetés céljainak is megfelelő büntetésnek.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. §. /1/ bekezdése alapján annyiban változtatta meg, hogy a kiszabott büntetést a rendelkező részben írtak szerinti tartamra enyhítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek.

E körben annyi kiegészítés volt indokolt, hogy a helyesen meghatározott fegyház fokozathoz igazodóan a vádlott a Btk. 47. §. /2/ bekezdés I. tétele alapján büntetése négyötöd részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb- törvényes - rendelkezéseit a Be. 371. §. /1/ bekezdése alapján hagyta helyben.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 99. §. /1/ és /2/ bekezdése alapján az ítéltábla beszámítani rendelte.

**Budapest, 2012. év május hó 17. napján**

**Dr. Czine Ágnes**  
a tanács elnöke

**Zólyominé dr. Törő Erzsébet**  
előadó bíró

**Dr. Halász Irén**  
bíró

Az elsőfokú bíróság ítélete a másodfokú bíróság 4.Bf.400/2011/13. számú ítéletében írt változtatással 2012. május 17. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

**Budapest, 2012. év május hó 17. napján**

**Dr. Czine Ágnes**  
a tanács elnöke